Biserica îi cinteşte pe toți mucenicii și mărturisitorii pentru numele lui Hristos

La 7 februarie 2021, în duminica a XXXV-a după Rusalii, de ziua Soborului noilor mucenici și mărturisitori ai Bisericii Ruse, preşedintele Departamentului pentru Relaţii Externe Bisericeşti al Patriarhiei Moscovei, Mitropolitul Ilarion de Volokolamsk, a oficiat Sfânta Liturghie în biserica din Moscova în cinstea icoanei Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiți” de pe strada Bolshaya Ordynka.
Împreună cu arhiereul au slujit clericii bisericii.

La ectenia întreită, au fost înălțate rugăciuni pentru încetarea răspândirii infecției de coronavirus.
După ectenia întreită, Înaltpreasfințitul Mitropolit Ilarion a citit rugăciunea rânduită pentru vreme de epidemie.

În timpul slujbei, au fost înălțate rugăciuni pentru odihna sufletului părintelui protopresbiter Daniel Gubyak, care a plecat la Domnul la 5 februarie 2021.

La sfârșitul Liturghiei, Înaltpreasfințitul Ilarion a adresat celor prezenți un cuvânt de învățătură:

„În numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh!

Astăzi, dragi părinți, frați și surori, ne amintim de noii mucenici și mărturisitori ai Bisericii Ruse, de toți cei care au suferit în anii persecuției, când sute de clerici și sute de mii de mireni au fost supuși represiunii sau execuțiilor doar pentru că au mărturisit credința în Hristos ca Dumnezeu și Mântuitor.

Amintindu-ne de evenimentele istorice care au făcut posibil acest tip de persecuție, vedem că responsabilitatea pentru crearea unei astfel de situații era una colectivă. Nu este vorba de o singură persoană sau de un grup mic de oameni, ci de o mulțime de oameni care, înșelați fiind de idealurile false, le-au permis persecutorilor să vină la putere.

Desigur, au fost mulți oameni amăgiți printre aceștia, căci li se spunea: „Vom lua banii și averile de la cei bogați și le vom da vouă, voi veți primi toate acestea". Și oamenii au fost seduși de astfel de promisiuni.
Dar revoluțiile nu s-au făcut niciodată în numele oamenilor. Revoluțiile au fost făcute de anumite grupuri de oameni care erau interesați să ia puterea și banii în mâinile lor, luându-le pe acestea cu forța de la un alt grup de oameni. Iar așa-numitele mase populare au fost întotdeauna victime ale acestor revoluții. La început au fost victime ale spălării creierului, când li s-a spus: „Bogații au de toate, iar voi nu aveți nimic, bogații trăiesc în palate, iar voi vă înghesuiți în cocioabe. Așadar, haideți să redistribuim bogăția, să o luăm de la cei bogați și să v-o dăm vouă". Și oamenii au fost seduși de acestea. Apoi, când cei care i-au sedus au ajuns la putere, desigur, nu au dat nimănui nimic, au luat totul pentru ei, au redistribuit acele lucruri între ei. Iar acele mase populare care i-au adus la putere au devenit ulterior victimele lor.

Așa s-a întâmplat și la revoluția noastră, pe care unii oameni de știință o numesc acum „marea revoluție rusă", pentru a o face să pară asemănătoare cu cea din Franța. Acolo a fost o „mare" revoluție franceză, iar noi, spun ei, vom avea o mare revoluție rusă.

Știm cu toții la ce a dus așa-numita mare revoluție rusă: oamenii nu s-au îmbogățit și nu au devenit fericiți, ci, dimpotrivă, au sărăcit și au devenit nefericiți. Și această revoluție, întrucât nu a fost făcută în numele lui Dumnezeu și nici în numele fericirii poporului, deși tocmai acest lucru a fost declarat, a adus nenumărate nenorociri oamenilor.

Printre cei care au fost persecutați s-au numărat reprezentanți ai Bisericii – clerici și laici, cărora nu le-a fost frică să-și mărturisească deschis credința.

Ne amintim primele secole ale creștinismului ca pe o perioadă de persecuție severă a Bisericii. Ne amintim de martirii Bisericii primare, de sfinții ierarhi care au fost martirizați pentru Hristos. Dar dacă este să comparăm amploarea a ceea ce s-a întâmplat atunci și a ceea ce s-a întâmplat în secolul al XX-lea, proporțiile sunt incomparabile. În secolul al XX-lea, asupra Bisericii a venit o asemenea persecuție cum nu a mai fost niciodată în istorie, căci autoritățile atee și-au stabilit drept sarcină eradicarea completă a religiei ca atare. Aveau o idee fixă cum că religia este un fenomen pe moarte și, pentru a o ajuta să dispară cât mai repede posibil, ei trebuiau să nimicească reprezentanții clerului – pe acei oameni care propovăduiau idealurile și valorile religioase. Și chiar din momentul în care bolșevicii au ajuns la putere, au început represiunile.

Nu întâmplător săvârșim astăzi pomenirea noilor mucenici și mărturisitori ai Bisericii Ruse. Această pomenire este legată de ziua asasinării de către bolșevici a Sfântului Vladimir, Mitropolitul Kievului, unul dintre primii noi mucenici, dar nici pe departe ultimul. După el au urmat alții: sfinți ierarhi, preoți de rând, monahi, monahii și numeroși mireni care nu s-au temut să-L mărturisească pe Domnul nostru Iisus Hristos.

Și printre cei care au slujit în biserica noastră au fost mărturisitori și noi mucenici. Îl proslăvim pe sfințitul mucenic Constantin Lyubomudrov, care în anii '20 a fost parohul acestei sfinte biserici, în acei ani grei când bisericile erau închise peste tot, când preoții erau căutați, arestați și apoi împușcați, când s-a făcut o directivă pentru eradicarea religiei și exterminarea fizică a clerului.

Timp de două decenii – în anii '20 – '30 – aceste persecuții au fost deosebit de severe. Din câteva sute de episcopi care au slujit în Biserică în vremurile de dinainte și de după revoluție, înainte de începutul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, doar patru arhierei eparhiali au rămas în libertate. Dintre clericii care au slujit în Biserica Ortodoxă Rusă până la începutul revoluției, poate câteva sute au rămas în libertate. Toate mănăstirile au fost închise, multe dintre ele au fost distruse. Majoritatea bisericilor au fost închise, multe dintre ele au fost șterse de pe fața pământului. Toate școlile teologice au fost închise și s-a făcut totul pentru a eradica religia din societatea noastră sovietică.

Și doar războiul a adus unele modificări în planurile persecutorilor. Există convingerea și punctul de vedere că, în timpul războiului, conducerea țării și-a întors fața către Biserică, persecuția s-a oprit, a început o epocă aproape de aur pentru Biserică, care a durat până la moartea lui Stalin. Dar toate acestea, desigur, reprezintă o mitologie, deoarece persecuția a continuat atât în timpul războiului, cât și după sfârșitul acestuia. Dacă nu ar fi fost așa, de ce ar fi ajuns părintele Ioan Krestiankin în lagăr în 1950? Dacă aceasta a fost o epocă de aur pentru Biserică, atunci de ce martirii și mărturisitorii noștri au rămas în continuare în lagăre? De fapt, epoca muceniciei și a mărturisirii Bisericii a continuat până la sfârșitul regimului sovietic, deoarece idealurile atee erau incompatibile cu existența Bisericii și a învățăturii acesteia.

Dar, în ciuda a șaptezeci de ani de persecuție severă, Biserica a supraviețuit. Biserica continuă să-și îndeplinească slujirea și și-a arătat puterea așa cum a arătat-o întotdeauna în perioadele de persecuții. Puterea ei nu constă în abilitățile și capacitățile umane, ci în faptul că Biserica a fost creată de Însuși Domnul Iisus Hristos, Care rămâne cu fiecare persoană, gata să-L mărturisească chiar până la moarte. Când citim Viețile noilor mucenici și mărturisitori ai Bisericii Ruse, ni se strânge inima când aflăm cum au fost torturați, la ce prigoane au fost supuși, cum au încercat să-i anihileze nu numai fizic, ci și moral. Dacă în primele secole ale creștinismului oamenii mergeau la martiriu, știind că erau condamnați pentru credința în Hristos, în vremurile sovietice totul era diferit: ei nu erau condamnați pentru că credeau în Hristos, ci pentru o anumită activitate antipopulară, antisocială sau antisovietică. Aceste execuții nu au fost publice, credincioșii erau omorâți în taină, nevăzuți de ochii oamenilor și fiecare dintre ei s-ar fi putut întreba: „Chiar dacă voi ajunge până la capăt, va afla cineva vreodată despre acest lucru?”

Probabil că nimeni nu va cunoaște vreodată numele multora dintre acești martiri și mărturisitori, deoarece au fost pierdute într-o confuzie completă, arhivele rămân închise, iar unele cazuri fără îndoială au fost distruse.

Dar nimic nu se șterge din memoria lui Dumnezeu. În sfânta noastră Biserică, am proslăvit peste două mii de noi mucenici și mărturisitori, pe fiecare după numele său. Împreună cu ei îi cinstim și pe toți cei ale căror nume sunt cunoscute numai de Dumnezeu. Nu știm numele acestor persoane pentru că nu am putut ajunge la arhive sau pentru că anchetatorii au reușit să încâlcească mărturiile în așa fel încât mucenicul să arate în aceste mărturii aproape ca un trădător. Dar Domnul cunoaște întreg adevărul omenesc. Și nici o singură nevoință a vreunui mărturisitor sau a vreunui martir nu va rămâne uitată de Dumnezeu. Acesta nu va rămâne uitat nici de Biserică.

Iată de ce îi proslăvim astăzi pe noii mucenici și mărturisitori, nu doar pe cei ale căror nume le cunoaștem, ci și pe toți cei care au devenit martiri și mărturisitori pentru numele lui Hristos. Ne rugăm lor ca unor patroni și mijlocitori ai noștri cerești. Îi rugăm ca niciodată poporul nostru să nu mai fie cuprins

de nebunia colectivă care, la un moment dat, a făcut ca mii și milioane de oameni să se lepede de credință, de Dumnezeu și să fie înșelați de idealuri false. Ne rugăm pentru ca sfânta credință ortodoxă să fie păstrată întotdeauna pe pământul nostru și ca această credință să fie păstrătoarea și salvatoarea poporului nostru. Amin!

La mulți ani tuturor cu ocazia sărbătorii!”

Serviciul de comunicare al DREB

O sursă: https://mospat.ru/ro/news/60734/